

Rónai-Balázs Zoltán

Szélcsend

Egy hangya mászik, piciny bronzbarna,
 élő gépezetnek látod,
 tíz éve nem térdeltél már le ilyesmi miatt,
 a kvarc szemekért a testszínű, homokos talajon,
 amik arrébb gördülnek kis lábai nyomán.
 Közel hajolsz, legörnyedsz egészen,
 kényelmetlen, de megfeledkezel róla.
 Homlokod kék katángszirmot érint
 e földút partján, ahová
 befordultál vizelni,
 és hogy nyugodtan telefonálj.
 Mindez megvolt, kétoldalt mező,
 veri a Nap, serreg, susog.
 A hangya
 a katángtő körül körbejár,
 megtorpan, újra indul,
 metamorf árnyék a rögös felszínen.
 Mintha esne a légnymás,
 különös, fojtott, várakozó nyugalom,
 időtlen vákuum terem.
 A hangya bekushad
 egy kavics alá, nem moccan.
 Elállt a szél,
 hallod a lélegzeted.

Rónai-Balázs Zoltán
 (1970, Orosháza)
 költő, szerkesztő,
 Budapesten él